

enam saada ja läksid nukra meelega koju. Naad ei põleks aasta pärast koguniste mitte tulnud, kui mitte see kartus, et ehk suurest warandusest fell' kombel võiks ilma jääda, neid ep oleks sun-
dimud testamendi järäle tegema. Aga seda pa-
handust, kui aasta pärast keegi muu kõik saaks
ja ahne pässi lootus tühja lähaks, see oli ju veel
suurem pahandus, kui esimene. Ometigi — saab
näha, mis tuleb.

Kõige õnnelikum oli Olga, kes tuhat rubla
oli saanud oma hinna ja soovii täitmiseks muu-
sika õppimise pärast. Tema emal oli ühtepuhku
waesusega sõdimist olnud; aga et naad küll rikka
härri Sorelli sugulased olid, ei tahtnud naad
ometi selle palwele minna, kui kitsik käes oli,
waid Neäripäewa rikkad kingitused tema käest olid
see ainus abi, mis neid aitas mõnda hädalist
tarwidust eneselle muretsema. Kord oli Olga
härri Sorellile ettelaulnud, kes tema kenna, pais-
nutawat healt imeks pani ja tütarlaps oli seal
juures nagu kogematta öelnud, kui wäga õnnelik
ta oleks, kui oma andi koolituse teel võiks põh-
jani harjutada, et selle abiga emale elu üles-
pidamist teenida. Rikka sõbral oli see meele jae-
nud ja ta oli Olga suureks rõemiks ja tänuliku
meele suurenduseks tema kõige armsamat soovii
täitnud. Aga mitte ükski siis ei olnud Olga

rõemus, kui talle see armas kuulutus tuli, ei —
igakord, kui ta jälle mõne kümnekond rubla
wõttis uue laulu-kursuse tasumiseks, oli ta süda
täis rõemu ja kiitust ja seesamma lugu oli kaa
pärast kui ennegi.

Kas võis siis imeks panna, kui ta järgmise
pühapäewal ühe kenna leinu-pärja ostis ja suruu-
aja peale läks, surnud härri Sorelli haua peal
oma Sfameiet lugema. Aga oli ta sinna jõud-
nud, ei tahtnud ta nimetud saksa matmise paika
leidagi. Ta läks hauakaewaja juure; see wiis
teda ühte kohta, kus wärste haud oli, aga nii
lohalil, nagu ta siis oli olnud, kui puusjark sisse
oli pandud ja mulda peale aetud — ei kalnu-
küngast, ei risti, ei kõige wähamast kohendamiseft
mitte märkugi. Olga ei tahtnud uskudagi, et
see selle rikka härri Sorelli haud olla.

Hauakaewaja aga tõendas seda kindlaste ja
neiu küsimise peale, kas siis kedagit kasku ei olla
antud sellepoolest, wastas mees: „Ei, mitte
sugugi!“

Olga süda walutas sees. Wõi see mees, kes
eluaega tõest teisi on piisidnud rõemustada, see
peab nüüd nii alwal kombel siin paikas maetud
olema. Silmad wett täis tõttas ta selle adwokati
juure, kelle käes härri Sorelli testamendi toi-
metus oli, ja küsis selle käest, kas midagit tema